

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa

April 2020

**Slagtryk - tidsskrift for
digte og prosa**

nr. 4 - 2020

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Søren R. Fauth, Alma Winneche, Tina
Frank, Robert Henningson, Jonathan
Overvad Ploug, Klara Li Scheutz, Anders
Aarvik

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Kasper Knudsen Muusholm
Christine Lind Ditlevsen
Asta Broe Borch

Forsidekuratorer

Kirstine Autzen
Lea Fløe Christensen

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/20-04/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Asta Broe Borch

Forside

Emily Gernild

Søren R. Fauth

Moloch 0

Ja, tyve år sat over styr. Det er i sandhed så forbandet trist, men sår heler, og I bliver så yndige sammen. Han kommer ind på scenen fra højre; du kommer ind fra venstre. Han har en rose i munden og fører det imposante forplantningsorgan i fremskudt position; så net og fint danser han, den stramme ballettrikot holder flommen og svømmehuden på plads. Svanesøen af Piotj Ilitj Tjajkovskij. Du er svanen, og jeg, ja, jeg er selvfølgelig troldmanden. Og han? Ja, han er helten, og helten, det ved enhver, kommer med tulipaner i hånden fra kiosken og roser i kæften. Hans pik står strunk og peger mod himlen. Men bare rolig: Det hele er ontologisk, ikke sexuel.

Jeg kommer aldrig til at forstå det, men jeg kommer videre, og det gør du også. Teamfølelse? For vores skyld, for børnenes skyld, for fællesskabets skyld? For hvis skyld? Nej, jeg forstår det ikke; det gør jeg ikke, men jeg er dum; dum og naiv, og sådan har det altid været. Dum og naiv og godtroende, trofast og tillidsfuld; og dig, ja, dig stolede jeg på. Jeg var sikker på at du var min makker, sikker på at vi var sammen, sikker på at alt andet bare var mareridt, dumme drømme om natten (eller bare mine egne længsler, projektioner af min egen indestængte drift?), men som så ofte viste virkeligheden sig at være langt mere grufuld end selv den værste forudelse produceret af mit eksorbitant veludviklede drømmeorgan.

Pøj, pøj med karrieren, held og lykke med børnene og børnebørnene, med alderdommen.

Drengene kommer til at elske den overlæbeløse læge med den omskårne pik og den pilrådne kryptokatolske moral. Ham kan man regne med, ham kan man stole på. Han kommer selvfølgelig med det samme når man kalder; og det er som altid dejligt at se ham, og han vil altid være i dit hjerte, altid. Og jeg: jeg er dum som en dør, dum som et hul i jorden, naiv som klokkeren fra Notre Dame, igen og igen og igen har jeg spillet hovedrollen i jeres harlekinade. Først T, så U. Story of my life, men I kommer til at klare jer fint uden mig alle sammen, og drengene kommer til at elske det bredskuldrede, sortøjede mandfolk der står ved sine handlinger, som er trofast og god som dagen er lang, og som er meget vigtigere, et langt finere krydderi end en bogmisbruger, en alfabetafhængig drøvtygger som mig. Hvor dum kan man være?

Det håbløst blåøjede fæ der allerede i fjerde klasse på vej i bussen til Holbæk svømmehal for altid fik tatoveret »dum-i-nakken« i, ja, netop!, nakken, siger alle af hjertet tak!

I mit næste liv vil jeg være et mandeltræ eller en myre og tale spansk med en sten, vogte bjerggeder om dagen og være en kat om natten. Hvis jeg skal være menneske, falder valget på hyrdeinkarnation. Disse gedehyrder her i de spanske bjerge, roen i deres dybe øjne. Jeg er så ulykkelig. Jeg sidder fast i min ulykke. Jeg græder og græder og græder, og nej: Jeg kan ikke se mig selv i rollen som godtroende pauseklovn mere; jeg vil forsøge at blive andet og mere end et forklæde med arme og ben. Jeg tør ikke, jeg vil ikke, jeg kan ikke, jeg vil fandme ikke. Du kommer til at klare dig fint uden mig, tro mig; det skal nok gå over, også dette går over som den buddhistiske munk siger, men jeg er færdig med at brænde mig selv af. Færdig med at være narren med den mangefarvede hat ved jeres hof. Færdig med at være et tilfældigt stykke legetøj i jeres matriarkat.

»jeg savner dig og jeg elsker dig, og jeg er din«

»kom nu snart hjem til mig«

»hold om mig. Jeg savner DIG«

Næppe lige så stort og inderligt savner du mig som da du på vores fælles ferie i Norge var helt paralyseret af savn og længsel efter ham; så meget som du savnede ham, kan du umuligt savne mig, så meget at du absolut skulle tale med ham i telefon klokken 18.32 fra Brekkeseter, mens jeg var i værelset ved siden af, en halv time før vi skulle til festmiddag på højfjeldshotellet, og igen to dage efter da vi var kommet hjem, nemlig i det sekund jeg var ude af døren. Og elsker du mon mig som du elskede ham i midten af maj? Lige inden vi tog til Berlin? Mere eller mindre? Pærer eller æbler? Op eller ned? Ude eller inde? Spansk eller dansk? Fransk eller swahili? Putin eller Trump? Havenisse eller buksetrold? Fausto Coppi eller Gino Bartali? Bjarne Riis eller James Joyce? Hölderlin eller Bubber? Heidegger eller Rasmus Paludan? Hvad betyder sproget? Ikke en skid, nada, nix, nihil, nichts, rien, nothing, zero, men det gør handlinger, og du valgte ham til og mig fra, børnene fra, dig og ham til og jeres patetiske fest med femtusinde likes i sekundet; døgnnet rundt; og nu skal jeg, klokkeren fra Notre Dame, manden med forklædet og de hjemmestrikkede fingervanter, de lyserøde gummistøvler og regntøj bare komme hjem og snorke og lege familie og normalitet og bage brød og sætte vask over og gøre rent og rydde op, mens du passer krydderiet i dit arbejdsliv, de fremtidige, åbenbart livsnødvendige, karrierebefordrende publikationer og genmutationer mig her og total immundefekt mig der; og måske, hvem ved, der en dag kunne blive plads til et knus eller et lille kys eller, må jeg ligefrem anbefale et hurtigt, saftigt knald på et vagtværelse, eller hvad med et weekendophold med fuld penetration på Kongebrogården, mens den nyttige idiot render rundt derhjemme i sin animasjæl og bager brød og passer børn og tager mod venner mens du laver »kontorarbejde« i M med det blåøjede pattebarn med det fremskudte understel og de stramtsiddende bukser?

Glem det, glem det, glem det, vergið es, vergið es, vergið es! Fuck det, fuck det, fuck det. Tag min blåøjede mødom igen og igen og igen. Det kommer til at tage lang tid det her, og hvis du ikke kan vente på mig, bliver jeg ikke skuffet, ikke rasende, end ikke såret eller ked af det, for jeg kan ikke blive mere ked af det, ikke blive mere rasende end jeg er. Mit hjerte kan ikke blive mere knust. Du kan ikke ødelægge mere i mig. Det er umuligt, Dr. Heartbreakerling. Både højre og venstre hjertekammer er totalskadede; grænseoverskridelsen irreversibel, som døden selv. Du har for altid ødelagt noget i mig. Og jeg mener det alvorligt: I bliver så søde sammen, og tænk på alle de børn og børnebørn I skal have, og drengene bliver så pjattede med ham; og I kan snakke immunologi døgnet rundt, og han er så klog og spændende, og han er så god til sprog, og han interesserer sig for så mange ting (damer for eksempel og lægeromanspoesi, rosemetaforer og tungekys og hænder på røven og frokoster på dyre restauranter og tulipaner, røde tulipaner fra hospitalskiosken og roser, roser for fanden, roser, han kan SÅ godt lide roser), og din familie vil elske ham. I passer meget bedre sammen end dig og mig. Fisk og jomfru skulle være den dårligste konstellation af alle, så hellere fisk og vægt, selv om astrologien heller ikke giver den sammensætning gode chancer, men jomfru og fisk; Vorherre til hest, milde Moses, den ringest tænkelige kombination under stjernerne. Og vi består jo inderst inde af stjernestøv, støv fra andre galakser, og din galakse ligger mange hundredetusinde solsystemer væk fra min, åbenbart. Du kommer fra Andromedagalaksen, og jeg drøner rundt i Mælkevejen og leder efter mine spredte lemmer. K ser så positivt på alt, har et lyst og muntert sind, kan den ene Storm P-vittighed efter den anden, kan lire dem af på samleband hvis det skal være, flere end Johannes Møllehave; pyt med at hans moralske kompas er som et bøjeligt siv i en pilrådden mose; og ved du hvad det bedste er (legetøj fra BR): han tror på det GODE i mennesket og den GODE Gud. Hvor er det herligt og skønt. I får råd til en kæmpe bil med plads til alle de sammenbragte børn plus to efternølere. Ferie med minibus og ni børn, og en dag knalder han en sygeplejerske, og året efter knalder han en anden sygeplejerske, og efter fem år knalder han også en praktikant, men det tager du i stiv arm, for han er jo bare et lille sølle menneske, som dig og mig og alle andre, bortset fra, naturligvis, at I er lidt bedre end alle andre. Og drengene, drengene og L kommer til at elske ham og elske hans børn, og I slipper for mig og mit pis og mit humør og mine dumheder og særheder og umuligheder, for min melankoli, mine suk, min forpustede, stakåndede, selvmedlidende animasjæl. I slipper for manden med forklædet, for narren med den multifarvede hat, for alle mine humørforpestende udladninger. Jeg er offerlammet på vejen til jeres lykke, og hvis man stikker et spyd gennem røven på mig og slår det på plads med en mukkert og eventuelt forinden fjerner mit overflødige hoved, så spyddet, om man så må sige, kan nå hele vejen igennem, så kan I helstege mig og servere det faste kød til en havefest for gode venner. Må jeg anbefale kartoffelsalat som tilbehør. Jeg ofrer så hjertens gerne mit overflødige legeme på jeres alter.

Og hans kone bliver slet, slet ikke ked af det, for I mente jo ikke noget med det, og hans børn synes det er så spændende at de nu skal have fire papsøskende. Og han har en kvik bemærkning til det hele. Naturens muntre søn. Det hele er jo bare for sjov, ikke?! For postmoderne skæg og ballade. Og når der er børnefødselsdag i storfamilien, kan I leje mig for hundrede kroner i timen, så kommer jeg og underholder. Vejrmøller og korttricks og ballonfoldede flodheste og giraffer og bananlagkage i hele ansigtet. F... Fredericias største klovn. Ich bin's. Og når festen er slut, vasker jeg op, støvsuger og smører madpakker, og når alt er fikset, slår jeg koldbøtter hele vejen ud gennem indkørslen og hopper tre gange på tungen. Ikke et øje er tørt.

K er svaret på alle dine længsler, på børnenes; og jeg slipper for flere løgne, for bedrag, for forstillelse, for falskhed og pis og papir, og jeg kan sove om natten igen og smile ved tanken om at jeg ikke længere forhindrer dig i at være glad og lykkelig. Og hvis jeg kan hjælpe dig med det, tager jeg gerne skylden for det hele på mig. Det er min skyld. »Ich nehme die ganze Verantwortlichkeit auf mich«. Magister Noah Buchius, Freund der Vergangenheit. Fellow sufferer.

Jeg er årsagen, alle kausalkæder begynder og slutter i mit minimale selv, nu og i al evighed. Og til næste jul sender jeg min nye bog til jer. I kan bruge den som mandelgave og læse den højt omkring det pyntede træ efter at I har pakket gaverne ud. Det drejer sig om et helt nyt kapitel i Juleevangeliet, hidtil ukendt materiale, fundet og udgravet i bjergene vest for Málaga af en fortabt sjæl, en søn uden hjem, uden sted, af et menneske stedt i ubodelig ensomhed. Flaskepost fra et sort hul i en hvid by. Selv jødekatolikken vil more sig og finde historien underholdende og få talrige indfald og blive inspireret til at citere Storm P og Piet Hein hele natten.

Jeg går i seng nu og græder og ligger vågen til klokken fire eller fem eller seks, så sover jeg et par timer eller tre og har mareridt om dig og TANDlægen fem kvarter i timen, og så vågner jeg og tvinger mig til at stå grædende op; og så kæmper jeg mig gennem dagen, sidder under et mandeltræ og taler spansk med en sten og drømmer om at være vildtvoksende timian, rosmarin, kamille, og så kalder jeg på Gud, og så tænker jeg på at smerten forsvinder en dag; jeg skal bare vente længe nok, tænker jeg, »hvis jeg venter resten af livet«, råber jeg højt under træet, vågner jeg måske en dag som mandeltræ eller stenurt på en bjergside i Andalusien. Ligningen går kun op uden mig, og nu holder jeg min fede kæft. Jeg undskylder for alt det jeg gør forkert, for alle mine fejl og mangler.

Mea culpa, mea culpa, mea culpa.

Alma Winneche

Nu skal jeg ind

new york, new york, der var engang, hvor vi kørte i bus og fik vind i øjnene på vej til storbyen. i dag ramte jeg med bolden, de sagde, jeg er god til at undvige.

har du blødt i dag? vil du være sådan en, som alle kan lide? selvfølgelig har jeg set den film, måske kom jeg til at snakke lidt om de andre. det er så svært at høre efter, når det virkelig gælder. for helvede, det har lige været den første februar, det er det ikke længere, nu er vi flere dage henne.

om jeg er jaloux? det er jeg aldrig, siger jeg. men jeg siger jo så meget. at jeg har årskort til kunstmuseet, at min fremtid er fastlagt. i mit hoved skal vi forvandle os igen og igen, som løven, der bliver til barnet, som kamelen, der bliver til løven. har du tænkt noget skelsættende? sangen skiftede, uden jeg lagde mærke til det, jeg ved ikke præcis, hvad uran bliver til, når den deler sig, det kunne jeg have vidst. måske er det bedre at være blond eller i det mindste at have mørke øjne. studser over det- strudsejer. sådan sagde jeg en anden gang. en anden gang bliver altid til den sidste gang. og en sidste gang bliver altid til en anden gang.

der er lidt forår i luften, selvom jeg fryser. for evigt er et underligt ord. lyder jeg som et barn. lyder jeg som en, der er træt. det er ikke rigtigt. jeg er først lige vågnet, solen står højt på himlen, det er snart maj måned allerede, om lidt er det oktober. du åbner postkassen, hvad finder du. breve, efterårsblade. du finder i hvert fald aldrig mig. jeg ligner musikken. bussen går. havde helt glemt echo and the bunnymen. nævnte dem engang i dit køkken om natten. havde helt glemt dig, men du eksisterer jo stadig, i det mindste i de ord, som du efterlod. engang skal vi have en drink. det skal ingenting betyde, men vi skal have en drink. du er et stykke kulturhistorie. nogle få skrevne sider, ubesvarede opkald. de fleste busture til dit hjem var gode, det vil jeg give dig. og så videre. til noget andet, bring on the dancing horses. vi snakkede også om døde heste i dag, måske er der alligevel en sammenhæng i det hele. vil ikke rigtigt noget bestemt længere. bare en god dag eller to. bare at være til stede et øjeblik, bare det at tænke: her var jeg. røde sko, du åbner døren for mig, det blæser, men nu skal jeg ind.

Tina Frank

Dette er ikke et digt

dette er ikke et digt dette er en modstand dette er et jeg inde i jeget der nægter at skrive brandnavne med stort begyndelsesbogstav nike fx og her mener jeget ikke gudinden selvfølgelig men skoene eller firmaet eller brandet eller hvem nike egentlig er og jeget skriver heller ikke søstre grene med stort anna og clara er ikke søstre anna og clara er to midaldrende brødre der køber kopivarer i østen og sælger dem ved at tale gennem to søstres munde to brødre der skiller to søstres læber fra hinanden og tvinger deres tunger til at forme ordene Anna og Clara ønsker Dem et godt nytår

dette er ikke et digt dette er en luftfritøse dette er verdens mest solgte airfryer der synger sange om at friturestege kartofler om at friturestege kartofler med luft åh lykken at være en luftfritøse at blæse kartofler fri at blæse kartofler fri for fedt kartofler der smager af kartofler og salt og luft og sommerhus og dette er det sommerhus med alle minderne om at være saltlykkelig mens moren græder i soveværelset ved siden af og om lidt skal jeget trøste hende og høre at jegets far er en spasser så egoistisk og om lidt skal jeget sige ja sådan er han min far sikke en nar og jeget skal æ morens ryg og jeget skal ønske at blive voksen hele barndommen skal jeget længes efter friheden ved at være voksen ved at være et røvhul og jeget skal vide at friheden er langt væk alle de år og alle de dage og alle de gange den mors ryg skal æs og faren skal hades og maveindholdet skal vendes og den hånd der ikke ær skal knyttes og jeget skal ønske sig en hund der kan elskes og som kan elske med hud og pels og kærlighed og alt jeget skal ønske sig er denne hund en stor en den største hund der findes og jeget skal vide at jeget aldrig må få en hund så længe jeget er et barn så jeget skal bede om at blive en hund jeget skal bede til gud lad mig blive en hund lad mig blive en hund lad mig blive den mindste lillebitte hund der findes men det bliver jeget ikke fuck jeget bliver ikke engang et digt

dette er ikke et digt dette er kaptajn kapital der booker et wellness ophold så kaptajnen kan ligge og svømme med fedtet blævrende i det varme salte vand og saltkværnen kværner selv når kaptajnen flyder i infinity poolen for følelsen af at have fortjent det er so last decade i tyvetyve findes der kun medfødte privilegier og intet abonnement er godt nok intet køb kan tilgive lykken intet kan skabe ro intet kan undslippe det faktum at kaptajn kapital er jeget og at jeget intet har fortjent

dette er ikke et digt dette er et produkt dette er den måde et produkt kan holde op med at høre til i tiden den måde et produkt kan begynde udelukkende at høre til i fortiden bevægelsen vil være uomtvistelig først svær at spotte herefter mere synlig for til sidst at være skrigende tydelig dette er det faktum at et produkt kan holde op med at være brugbart selvom det ikke er gået i stykker at det kan holde op med at være brugbart i forhold til tiden at tiden kan ødelægge et produkt der ellers ikke har en funktion som kan ødelægges at ødelæggelsen kræver at produktet skal udskiftes at der skal et nyt produkt til at der skal et nyt produkt til der passer til tiden som tiden er nu selvom tiden i teorien er den samme som den var før at tiden ikke ændrer sig men at tiden i forhold til produktet ændrer sig nogle gange langsomt andre gange hurtigt og at det er en uhyre simpel og en uhyre kompliceret proces der bedst kan forklares gennem eksempler denne her bluse eller denne her farve limegrøn

dette er ikke et digt dette er det antal gange jeget har sagt undskyld på en helt almindelig mandag fjorten

Robert Henningson

Simon bag gardinet

Tyve søm til kisten
planter svigermødre i mit skød.

Jetfly sprinkler cirkusrevy
ud over kloden
den permanente gåsehud
står bag dit slør
af dampskibskul
og myrepatters ståpels.

Elefanterne var aldrig store nok for din tunge, hval.

Simon og egetræet

Jeg kunne høre stilladser danse i de røde blade
skove faldt fra frimærkets kant
i snorlige rækker af skyggegrene
gik hænder gennem hænder
attrå bøjede sig
for alderens rislende bark.

Og blodet kommer tilbage til fingrene

På cykel gennem de sidste klatter sne

roligt lyser
de første vintergækker
verdens mindste lagener

at høre et kor af sorgløse fugle

løfte dagens dyner
bort fra de som stadig sover

at nævne i mulmet et kort af laplandssuppe

roligt lyser
de hængtes læber

kyssesyg vokser
en finger hen ad morgenduggens rude
isblomster fra cikoriens fjerneste lager

trækker
gennem hver linje i din hånd

æbletræets hvide prikker vender tilbage

fra de skvulpende grave
fra alle kyster hjemses du
af en isnende vind

selv sneen bevæger sig
gennem intetheden

og lærkesang er
det unævneliges hikke
svagt mellem sten.

Jonathan Overvad Ploug

Anagram

Thi jeg har lidt meget i dag i en drøm for hans skyld

I dag. I en drøm. For hans skyld har jeg lidt meget thi
han fór i søens lyd. Ged, klid. Jeg har hamret mit digt
i fanden er, tjoehhh: mør, lyskilde, gigt. Samdrag dit
tidselkrat, ømt. Halse om Hydra. Ding! Grin, fejde, hig
efter at løsne de ni. Sig: dyd, glid, harm mig hjort, hak
en drøm af i dag, ih, som jeg hysler, heldigt: nat, kridt.
Far og søn i hi, ny limhal dr. D. Jeg har det meget skidt.

Klara Li Scheutz

Familie

Moders rute
moders rute
moders rute i gangene
men i mit blod moders rute
og som hud flået moders rute
men som en bevægelse i fingrene

en lyd af bevogtning jeg mener en lyd bevogter
små egenrådige trav i huset er lyden
moders rute ude i stuerne og så også en bestemt lyd
fra toilettet
det er låsen, den slås i, slår fra som sådan, sådan
sådan som lyden af moders rute bevogter
sådan som lyden bevogter moders rute, lyden som
moders rute sådan sådan.
meen, det er, en lyd alligevel, genkendelig, hjem
nogle siger hjem og
moders rute
moders rute
moders rute hjem

små trav med sko på hjemme
armene over hovedet moders rute forbi min dør
slå i, slår fra tager i håndtaget men åbner døren
indad eller udad?
armene ned igen med en lille let brise fra mundvigen
en lille let brise fra øjenkrogen
moders rute åbnede døren den rigtige vej
det var udad alle døre i huset åbner udad

Hvis mine øjne ikke ser så længe
Undskyld ikke ser så langt
Smalle øjne for at se lidt langt
Smalle undskyldninger
Slippes fra neej det er ikke munden den er ikke først
i spil
en anden, hånden måske det kan blive hånden
og moders rute med hånden først
og så munden og så hånden
og så hånden og så munden
først fra hånden og så munden, til munden
som en undskyldning
føres først hånden til munden og så
hånden til munden

men gangen gås stadig med lyden med sig
fft fft, fft fft, fft fft, fft fft, fft, fft, fft, fft

en vandring hjemme moders rute

i hjemmet en vandring

Må gås
udenom må gås
udenom må gås forbi moders rute hjemmets vandring
hjemme

og nogle gange nødvendigt med en vandring
udad hjemmet udenfor hjemmet
smalle øjne for at se efter moders rute
i gangen drejer udad den ene dør
og udad den anden dør går nedad
gangen går med små raske trav, små
smalle øjne liige i det moders rute rundt
om hjørnet udad den sidste dør
udad hjemmet, udenfor hjemmet
men mine smalle øjne for at se langt
udad hjemmet for at se moders rute
udenfor hjemmet
men mine øjne ser ikke så længe, moders
rute drejer om hjørnet
udenfor og mon på gaden en vandring
eller hvor længe mon moders rute på gaden skal vandring
og om det er herind eller herind
og om det er den vej en vandring
mindre raske trav ude på gaden den vej
små egenrådige trav herind eller herind
og mere den vej og så hjem
eller først lige fremad fremad
moders rute den vej og så hjem, raske fødder
raske trav, bare fødder
eller undskyld jo bare fødder
men alligevel liige om hjørnet
moders rute
moders rute

Små lukkede øjne kigger udad hjemmet
på moders rute hjem
og bevogter lyden som kommer sådan
hhhht hhhht hhhht hhht
først hhhht hhhht hhhht hhhht hhhht hhhht

og trappen bevogter lyden sådan sådan
bevogtes lyden, små trav i trappen bevogter lyden og trappen bevogter fft fft, fft, fft
små fødder, men mine små fødder
indenfor hjemmet ved døren bevogter
mine små arme løfter sig lidt og ikke en brise
meeen pppppp lyden
bevogter brisen vandrer i blodet, ikke slippes fra mundvigen
raske trav bare fødder moders rute
sene trav tidlige trav tunge trav sten trav
sten trav sten trav og lyden stadig hhfft
med bare fødder indenfor moders rute
en vandring hjemme

og min moders rute hjemme
min moders rute en vandring

i mit blod i hjemmet en vandring

Jeg kan ikke tro mit held jeg er med en ven
fra april
min bror min bror
fra april

april er den ondeste måned det ved hun
men også du er april også du er grusom det ved hun

du tager os med
du kan du er vores favn
når hun starter vandring "kom vi køber is"
du kommer med ordene i dit forknytte ansigt
du kommer med os ud
vi kommer på gaden
vi holder i hånden med det, vi holder i hånden
med det holder du os i dit forknytte ansigt

engang var det normalt
sammen
men jeg husker det ikke
og når du siger det er det mest
april april som en lyd imellem os april april april

Vi har ikke sat os før
vi har ikke sat af
før først "kom vi skal længere væk"
vi skal til et andet hjem
vi skal hjem til hinanden (??)
du går først men vi skal hjem til hinanden
hvem er det nu du siger
hvem er du nu
min bror min bror med hælen sådan på kantstenen du går først

hvad var det hun sagde... hvad var det... en lyd (?)
med hånd om min ankel
her klap klap der mangler noget
her klap klap
"du er bar."
noget mangler og det er det du siger
"noget mangler" (...)
jeg hører det er en lyd fra april mere kan jeg ikke høre
(...)

når du går min bror min bror

når du går sådan bærer du
og du har mit humør
men går fremad med det
og du har sagt vi skal hjem til os selv
vi skal hjem til et andet hjem til os selv
når du går sådan bærer du hjemmet til os
når du går sådan bærer du min bare ankel

når jeg ser dig der fremme
bare os to men
en ved siden af dig
når jeg er ved siden af dig
en imellem der vi går

når jeg kigger på dig væk
men når jeg kigger en er med os
en hun er vandret med os

du kigger ikke min bror min bror
du læner ikke frem
du går som du skal
med hånd om
du har det du har det sådan som
du passer det og jeg kan ikke tro mit held
”du er bar her”
du skal bare hjem med os
du passer det bare
du passer alt det der blev sagt
du passer april
og lyden fra april som du er
du passer lyden som du er
det er helt fantastisk
Sådan har du
og det er ikke andet
sådan har du passet telefonen
og du har passet på hinanden
og du har passet hende
og du har passet på og du har passet på
og du har passet at vi kom og at vi gik
og du har set min runde pande
og du har glattet når du skulle du har ringet til
og du har siddet ved vinduet og set fremmede gå

engang min... min... du var væk (??)
jeg sad ved vinduet og så fremmede gå
da du var her det var rigtigt
min bror min bror
der er ikke noget smukt ikke engang
men det er meget smukt
du har fundet dig, i det
i det
du har mig i dit humør

du bærer det der er ikke andet
og en lyd som jeg lytter april
din lyd som du april april
min bror min bror
vi kommer til døren vi kommer os

alt det du har med
du har taget vi er her
du har fået os sammen
vi har gået med det en med os
og gået lidt hurtigere og gået lidt hurtigere
og kunne vi gå fra det
og kunne vi få det til at lade
og kunne vi få det til at give sig
“det giver sig ikke”
det er det du siger i dit forhårdede ansigt
du kommer med det og du lægger det ned
“det har ikke givet sig”
det er det du siger i dit bløde bløde
det er det du siger med april april
din grund i april april april

Min bror min bror
engang var det med benene
og i en taxa og ud af hjemmet
og du sagde til mig “du skal du høre hvad jeg siger”
du sagde at nu går vi altså og jeg ved hvor vi skal hen
og du kan godt være bange men det er der ikke noget
du kan det er jeg og sådan som
du sagde at det var der ikke noget vi kunne gøre ved
og vi skulle gå videre og vi skulle gå videre
og videre og videre
og du sagde også til mig
“jeg tager telefonen”

du har ikke været her nok
du har været her alt
for det meste du har været her
for alt det alt det alt det

hvad er det nu hun siger
hvem er du nu
fra april
min bror min bror
fra april
det er helt, som det er
det er helt fantastisk som du er
min bror min bror du bærer det

helt fantastisk

Redaktionelt

Ved redaktør Thomas Glud

I en krisetid tar poesien stilling... eller gør den?

Fra 1902 til 1927 udvekslede Jeppe Aakjær og Thøger Larsen breve. D. 11. oktober 1905 lyder det bl.a. sådan her fra Thøger Larsen til Jeppe Aakjær:

”Livskilderne i den gode Kunst rinder gennem Tiderne, efter at de politiske Døgnspørgsmaal, der var oppe ved dens Frembringelse, forlængst er dybt nede igen. Den giver Impulser baade til det politiske og det hele aandelige Liv, om den end ikke just egner sig til Paalæg paa det Brød, der i forvejen er altfor tørt.”

i samme brev skriver Larsen: ”Jeg vil ikke underkende Betydningen af Politik, men jeg vil endnu nødigere have underkendt Betydningen af Kunst.”

Balancen mellem det politiske og det kunstneriske i et digt trænger sig på, fordi strømmen af coronapoesi tog til. På de sociale medier kan jeg i kommentarsporene læse om både en afstandtagen og til og en hyldest af coronaskriverierne. Nogle vil være ved, at de skriver på det aktuelle, medie billedet, krisetilstanden, mens andre skeler til de runde kaffepletter og giver sig til at skrive udenom krisen... med slet skjulte henvisninger til et land i isolation.

I den publicerede mængde coronapoesi spiller toiletpapir, isolationskuller, kritik af globaliseringen og den menneskelige civilisation og indgriben i naturens orden en rolle på hver sin vis. Det samme billede tegner sig i Slagtryks indbakke. Coronaen spreder sig i poesien som den virus, den i seneste redaktionelt blev opfordret til at være. Men med hvilken hensigt?

Er poesien politisk, kommenterer den på samfundsbilledet og mediestrømmen, vil den ændre verden, revse eller hylde de politiske positioner i Danmark såvel som resten af verden, de faldne italienere og amerikanere, jerngrebet i kina og det danske mådehold i kombination med ynkelig hamstring? Eller holder poesien på sig selv, mens den opholder sig inde i mennesket og skildrer følelserne, frustrationen, eller ser den på naturen som i al sin objektivitet slår ihjel og sætter liv til organismer?

Ville et koldt og regnfuldt, måske endda snevejrsmramt og kuldebrændt spirende corona-forår have fremkaldt en anden bitterhed, og ville man have kunnet se det i digtene?

Det politiske kan i poesien selv være en virus, der slår digtet ihjel fordi det stræber og går over i den manipulation, digteren Mattias Jeschko-Edberg (f. 1973) nævner under et interview i magasinet Eftertryk. Men afholdte poesien sig fra at kommentere og skildre verden i al sin umiddelbare aktualitet, ville vi have en tom og blødende poesihistorie.

Skal vi vende tilbage til udgangspunktet hos Thøger Larsen, livskilden vs døgnspørgsmålet, så kan vi først fastslå, at coronaen ikke er et døgnsspørgsmål, men hvad med detaljerne, som i mange tilfælde alligevel er dem, som kommer til at fortælle historien, hvordan skal vi forholde os til dem? Måske kan toiletpapiret sammenstilles med døgnspørgsmålet og isolationskuller med livskilden, et mere eksistentieltudfordrende og alvorligt emne, men måske tænker vi ikke en poetisk opdeling på samme måde længere og måske holder vi at i dagens poesi at sammenblande døgnspørgsmålet og livskilden?

Indholdsfortegnelse

Forside af Emily Gernild

Søren R. Fauth	Moloch 0	s. 2
Alma Winneche	Nu skal jeg ind	s. 6
Tina Frank	Dette er ikke et digt	s. 7
Robert Henningsson	Simon bag gardinet	s. 9
	Simon og egetræet	s. 10
	Og blodet kommer tilbage til fingrene	s. 11
Jonathan Overvad Ploug	Anagram	s. 12
Klara Li Scheutz	Familie	s. 13